

ТЪРПЕНИЕ

Хейли нямаше търпение. Крачеше напред-назад на върха на скалата и цялата потръпваше от възбуждане. Погледна назад. Приятелките ѝ бяха на средата на склона, малки като точки в далечината.

– Побързайте! Хайде, по-живо! Давайте! – викна тя на Пипа, Ембър, Марина и Кит.

Отнемаше им вече цяла ВЕЧНОСТ.

Но според Хейли почти всичко отнемаше цяла ВЕЧНОСТ. Най-добрият пример: Денят на свързването. Най-страхотният, най-специалният, най-суперският ден в живота на Хейли се бе състоял едва преди две седмици, но оттогава сякаш бяха изминали един милион години.

Денят на свързването беше най-великият на всички времена, но не по причините, които бе очаквала. През онзи ден се вълнуваше, защото беше *убедена*, че ще ѝ се падне някое животно, което да подхожда на хиперприключенския ѝ дух – като летяща катерица или лемур, или колибри, или кенгуру.

Но в крайна сметка не получи никакво животно. Нито тя, нито Ембър. След това се случиха един куп неща и трябваше да прелети до другия край на света със семейството си, Ембър, родителите ѝ и кмет Многостарски в кошница, дърпана от кондори и орли – фамилярите на хората, които ръководеха пътническа агенция „Необятни небеса“. Защото всеки

знаеше, че пътуването с фамилиари е по-бързо от който и да е друг вид транспорт.

Когато пристигна в Пясъчни плажове, за първи път видя Източното море. След това се запозна с Пина, която беше от Крайезерни калища. Накрая се срещна и с Кит и Марина. И тъкмо тогава се случи готското нещо – когато петте момичета протегнаха ръце напред, върху дланите им започнаха да светят стрелки и внезапно се оказа, че имат мисия да намерят митичните си фамилиари.

В онзи момент Хейли осъзна, че е *създадена* за приключения. Точно както винаги си бе мечтала.

Защото беше МИТИЧНА и имаше дълг да защитава света. И тя щеше да го защитава, и още как! Щеше да разкъса всички заплахи на парченца. Да ги унищожи със зъби и с най-ужасното си ръмжене!

Точно това смяташе да причини на госпожа Златен гащеризон, ако отново я срещнеха. Последно я видяха наскрег океана, така че най-вероятно повече *никога* нямаше да имат взема-

не-даване с нея. Но ако тази злобарка посмееше отново да ѝ се мерне пред очите – тя или който и да е друг злодей, – Хейли щеше собствено-ръчно да ги унищожи. Муа-ха-ха-ха-ха!

Хейли погледна назад към приятелките си. Въобразяваше ли си, или те изобщо не бяха и помръднали?! Толкова бяха бавни, че направо все едно се движеха НАЗАД.

Колко време трябваше да ги чака? Митичното ѝ създание я очакваше.

Хейли заподскача на пръсти.

– Ще отида да погледна напред...

– Да не си посмяла! – подвикна ѝ Ембър от долу. Хейли се знаеше с Ембър от години. Ходеха в едно и също училище в Скални стръмнини. Познаваха се отдавна, но си станаха наистина близки едва през последните две седмици. Първо, защото никога не ги бяха слагали в един клас. И второ, защото движеха в различни компании през междучасията. Ембър си прекарваше времето в игра на кикбол и изнасяне на вдъхновяващи речи пред отбора, когато губе (но дори и когато печеле). От своя страна Хейли беше

член на тайния Лудешки клуб, в който всички посвещаваха цялата си енергия на гръзки надпревари: кой може да се залюлее най-високо, кой може да скочи най-далеч, кой може да виси надо-

лу с главата най-дълго и кой може да направи най-много странични колела под пързалката.

Лудешкият клуб често ѝ докарваше неприятности, особено когато една от членките на име Мая си счупи две кости. Но какво пък – счу-

пените кости зарастват още по-зрави. Като се замислиш, родителите на Мая даже трябваше да *благодарят* на Хейли.

Както и да е. Доста беше смешно Ембър да вика „Да не си посмяла“ на самоназначилата се президентка, управителка и ковчежничка на Лудешкия клуб. Защото... естествено, че смееше!

Не се страхуваше от нищо. Със сигурност не и от някаква си камениста планина. Хейли погледна решително към върха.

– Моля те, Хейли! – обади се Пипа с висок, но нежен тон. Пипа беше най-милият човек, когото Хейли беше срещала някога, и би била ужасен член на Лудешкия клуб. – Искаме да вършим нещата заедно. Като екип.

– Просто е... по-умно, ако се движим заедно! – провикна се Марина. Марина беше пълната противоположност на Хейли. Когато Марина беше предпазлива, Хейли беше дръзка. Когато Марина беше тиха, Хейли беше шумна. Когато Марина се притесняваше, Хейли беше най-увереният, непоколебим човек *на целия свят*.

Но Хейли трябваше да признае – Марина беше израснала доста по време на приключението с кракена ѝ. Когато Хейли се запозна с нея, тя се страхуваше от собствената си сянка. Ами сега? Марина си имаше чудовище кракен на гърба, което дори не ѝ правеше впечатление.

Хейли отговори на Марина:

– Искам вече да се доближа до митичното си животно!

– Така или иначе, фамилиарът на Ембър е следващият! – викна ѝ Кит. Хейли не можеше да ѝ види очите от това разстояние, но вече я познаваше добре – и беше убедена, че Кит в момента ги върти пренебрежително. Кит беше умна, духовита и малко хаплива. Може и да не ставаше съвсем за Лудешкия клуб, но си я биваше по стандартите на Хейли. – Стрелката на Ембър свети най-силно, Хейли. Това е положението!

Стрелки-мрелки. Хейли нямаше да позволи на някаква магийка да се разпорежда. Освен това, колкото по-скоро намереха фамилиара на Ембър, толкова по-бързо щяха да стигнат и до

този на Хейли. И ако можеше да забърза процеса за всички, това не беше ли нещо прекрасно?

– Просто ще ви чакам на върха! – викна им Хейли и хукна напред, преди някоя от другите ѝ митични приятелки да успее да възрази.

Катеренето ставаше по-тежко по все по-стръмните и назъбени скали. Въздухът започваше да става сух и горещ, но поне гледката беше хубава. На север и запад планините се издигаха високо в небето, а на изток се простираше морето.